

kan man jo kun bede Vorherre at lægge sin Velsignelse til.“

„— sin Velsignelse til,“ gentog Faderen ivrig. Det begyndte at lysne til Smil i hans Ansigt.

„Naar nu bare Folk ikke vil se for ilde til det, ... det er det, jeg frygter mest,“ vedblev Else og tørrede med Forklædet en Taare af sit Øje. „Det fejler vel ikke, at der vil komme til at gaa megen ond Snak om det, og kanske er der dem, der lige ud vil sige, at vi har været med til at lave alt dette herre med Kap'lanan, bare for at lokke ham til os. Men det faar man jo se at komme over.“

„Aa, man kan vel ikke ha'e saa meget at snakke om,“ prøvede Anders Jørgen forsigtigt. „Folk kender jo da nok Kap'lanan nu.“

Else plejede ikke at høre efter, hvad han sagde; og heller ikke nu lagde hun Mærke til hans Tale men blev staaende tavs og saa' med bekymret Tankefuldhed paa Datteren.

Efter en Stunds Forløb sagde hun, halvt undseligt:

„Ja saa kommer maaske han ... din ... jeg mener Kap'lanan, her i Dag?“

„Han sagde, han vilde komme i Formiddag,“ mumlede Hansine, stadig uden at løfte Hovedet.